

TOT VA COMENÇAR O, MÉS AVIAT, RECOMENÇAR, el dia que el Jordi Salat em va trucar amb una de les seves notícies bomba referents a antiguitats.

Després de quaranta anys treballant en una caixa d'estalvis, el Jordi havia agafat la jubilació anticipada i es dedicava preferentment a remenar en la nostàlgia de la seva infància, que també és la meva: els últims anys seixanta i els primers setanta. Així, entre encants, brocanters i golfes de cases mig enrunades, havia reunit una considerable col·lecció d'objectes que abastava des del disc del *La, la, la* de Massiel fins al Fort Apatxe de Comansi. Tot plegat ho amuntegava al garatge de casa seva, en un poti-poti que, aspirava, algun dia, a endreçar i convertir en una mena de museu. Un Museu de l'Enyor dels anys seixanta i setanta. “El senyal més palmari que ens fem vells”, deia, amb posat somiador i un xic petulant, “és que objectes que, quaranta anys enrere, llençàvem com a lletjos i atrotinats, han esdevingut peces d'antiquari”.

Aquell dia, el Jordi em va acostar el caramolet a la boca, dient que tenia una novetat explosiva, per després prendre-me'l, negant-se a facilitar-ne cap detall. La seva intromissió telefònica em va enervar i vaig respondre amb energia:

—Afluixa, Jordi. De què va, el rotllo? Has aconseguit una màquina del milió? Un futbolí complet?

—És una sorpresa —va respondre—. Et quedaràs amb els ulls a quadres.

—De debò? No serà la mòmia de Franco?

—No, però té un punt de mòmia. Fa mesos que ho tinc entre mans i no t'havia volgut avançar res per no espatllar l'efecte sorpresa. Vinga, t'espero.

Vaig sortir de casa a peu, vaig lliscar vora la catedral de Tarragona i, al cap de vint minuts xino-xano, trucava a la porta del xalet adossat del Jordi. Em va obrir amb una rialla d'orella a orella.

—Estàs preparat?

—Fora impossible no estar-ho, amb tanta cerimònia.

—Doncs endavant.

Em va acompanyar pel caminet de grava i em va assenyalar un cotxe aparcats sobre la gespa.

Era un Seat 600!

Però un 600 brunyit i ben pintat, que semblava acabat de sortir de fàbrica i que lluia sota el sol del migdia amb una mena d'aura sobrenatural. Era petit, arrodonit, quasi de joguina, de color blau cel.

El Jordi, tot cofoi, va obrir la porta del copilot.

—T'hi fixes? S'obre a l'inrevés. Aquest model de 600, l'antic, és el que va més buscat. I l'interior, és exacte com era fa quaranta anys...

Era una meravella, en efecte. Vaig abocar-me al volant, vaig guipar el canvi de marxes i el velocímetre, que arribava fins a 120 kilòmetres per hora. L'espai del seient de darrere era tan estret que vaig fer-me creus d'haver-m'hi pogut embotir alguna vegada.

—Tens raó: és preciós.

—La peça que faltava per completar la meva col·lecció. Aquest 600 era poc més d'un munt de ferralla quan el vaig comprar fa tres mesos. Però conec un taller molt bo: han fet meravelles i l'han deixat com nou.

Vaig contemplar el cotxe amb un somriure als llavis i vaig replicar:

—Crec que pots passar-te la resta de la jubilació daurada plantat aquí a davant, amb esgarrifances de nostàlgia i idealitzant la teva infància. Ara: et recordo que, quan teníem dotze anys, tots dos odiàvem ser petits i aspiràvem a esdevenir adults estressats.

—Érem uns carallots!

Fins aquell moment, havia vist el Seat 600 només de costat. Em vaig bellugar per contemplar-lo de cara i els ulls van lliscar cap a la matrícula.

Era: T – 45.396.

I el cor em va fer un bot que quasi vaig caure de cul.

Aquell Seat 600 havia pertangut a ma mare. Era el 600 en què s'havia matat en un accident, quaranta anys enrere.

© del text: Francesc Puigpelat Valls, 2018
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2019
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: gener de 2019
ISBN: 978-84-1303-049-4
DL L 8-2019
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.